О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 36843

гр. София, 24.09.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 86 състав,** в закрито заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

като разгледа дело номер **11215** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.166, ал.2 от АПК вр. с чл.68 §.1 от Регламент 1348/2024 на Европейския парламент и на Съвета от 14 май 2024 година за установяване на обща процедура за международна закрила в Съюза.

Образувано е по жалба, подадена от М. Ш. Ш., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., чрез адв. И. В. с адрес за контакт, призоваване и получаване на известия – [населено място], [улица], ет. 1, против Решение № 236Х/ 31.08.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/, с което на осн. чл. 76б ЗУБ и чл. 38, § 2 вр. чл. 55, § 7 вр. § 3 и 5 от Регламент /ЕС/ 2024/1348 последващата му молба с рег. № КП-04-5091 от 19.08.2026 г. на ДАБ при МС е отхвърлена като недопустима и на осн. чл. 37 от Регламент /ЕС/ 2024/1348 е постановено връщане на М. Ш. Ш. до страната на произход - С..

С жалбата е направено искане по чл. 166 от АПК да бъде спряно изпълнението на оспореното решение в т.2 , с което е постановено връщане на М. Ш. Ш. до страна на произход - С..

По искането за спиране на изпълнението и правото на оспорващия да остане на територията на страната, съдът дължи произнасяне незабавно, като на основание мотивите на исканията и приложимите правни разпоредби съдът приема следното:

Мотивите на искането са, че евентуалното връщане на оспорващия в С. би довело до фактическа невъзможност за изпълнение на евентуално отменително съдебно решение.

Оспореното решение е връчено на процесуален представител на жалбоподателя на 03.09.2026 г., а жалбата с искането по чл. 68, § 4 от Регламент (ЕС) 2024/1348 е заведена в ДАБ при МС с рег. № 44403/08.09.2026 г. Искането е направено от адресата на решението и в срока, посочен в самото решение за съдебно оспорване, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Съгласно член 68, § 1 от Регламент (ЕС) 2024/1348 действието на решението за връщане

се спира автоматично, докато кандидатът има право или му е позволено да остане на територията на държавата членка. По общото правило на чл. 68, § 2 от Регламента кандидатите имат право да останат до изтичане на срока за упражняване на правото на ефективно средство за защита, а когато това право е упражнено в срок — до получаване на резултата от правното средство за защита.
В чл. 68, § 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348 са предвидени изключения от това право. В конкретния случай оспореното решение отхвърля молбата като недопустима, а кандидатът не е непридружен ненавършил пълнолетие, спрямо когото се прилага процедурата на границата. Съответно не е налице предвиденото изключение във връзка с постановяване на решение по член 38, параграф 2.
При тези данни жалбата няма автоматично суспензивно действие по отношение на постановеното изпълнение на ПАМ „връщане“, освен ако съдът разреши на кандидата да остане на територията на Република България по реда на чл. 68, § 4 от Регламент (ЕС) 2024/1348.
Следователно съдът следва да извърши преценка единствено по чл. 68, § 4 от Регламент (ЕС) 2024/1348, като съобрази както изложените от кандидата фактически твърдения, така и принципа за забрана за връщане.
Жалбоподателят основно се позовава на общата обстановка в С. и в значителна степен възпроизвеждат вече обсъдени твърдения, относно въоръжения корфликт, липсата на жилище и несигурната обстановка в С..
Данните по справката за С. по административната преписка - към м. август 2026г. не сочат въоръжен конфликт на цялата територия на С., както и не е налице общ риск от преследване на лицата от кюрдски произход единствено поради тяхната етническа принадлежност. В същото време се съдържат данни, че се подобрява институционалното положение и признаването на кюрдската идентичност и права.
В случая съдът като съобрази данните по преписката и предмета на спора касателно процесната поредна последваща молба с вх. № КП-04-5091 от 19.08.2026 г. на ДАБ при МС за международна закрила от чуждият гражданин, както и че съгласно чл. 68, § 4, изр. последно от Регламента компетентният съд се оправомощава съгласно националното право да вземе служебно решение по този въпрос, чл. 68, § 6 от Регламента, и правилото на чл. 76в, ал. 2, т. 2 вр. чл. 29, ал. 1, т. 1 ЗУБ намира, че не са налице законовите предпоставки по чл. 68, § 4 и 5 от Регламента, съотв. чл. 84, ал. 6 ЗУБ да бъде предоставено право да остане на територията на страната, поради приложимостта на изключението по чл. 68, пар. 3, буква б) от Процедурния регламент, поради което и жалбата по делото няма суспензивно действие. Липсата на суспензивно действие на жалбата обуславя допустимостта на искането по чл. 166 от АПК съдържащо се в нея.
По делото не се представени и наведени от жалбоподателя други нови обстоятелства, нито са посочени конкретни факти или промени в обстановка, които обосновават нуждата от временна защита по време на съдебното производство. Не са посочени твърдения, подкрепени с доказателства, че изпълнението на решението (респективно извеждането му от страната) би му причинило значителна или трудно поправима вреда, поради което искането е неоснователно.
По отношение на жалбоподателя не са установени показатели за уязвимост. Жалбоподателят е пълнолетен и няма данни да попада в категория лица със специални потребности за приемане или специални процедурни гаранции.
При така установеното съдът намира, че в жалбата са наведени доводи, които следва да

бъдат обсъдени при разглеждането ѝ по същество, включително относно достоверността на бежанската история. Тези въпроси обаче не обосновават сами по себе си необходимост на жалбоподателя да бъде позволено да остане на територията на Република България до приключване на съдебното производство.
От данните по делото не се установява достатъчно вероятен, конкретен и непосредствен риск от настъпване на необратими последици преди произнасянето по жалбата. Не се установява и нарушение на принципа на забрана за връщане, което на този етап да изключи изпълнението на постановената ПАМ „връщане“. Забраната за връщане продължава да обвързва компетентните органи при изпълнение на мярката, доколкото чужденец, търсещ закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по защитените признаци или е изложен на опасност от изтезания или нечовешко или унизително отнасяне или наказание (чл. 4, ЗУБ). Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че за оспорващия не са налице данни, които да обосноват той да остане на територията на страната, а доколкото разпоредбата на член 68, §3, буква б) от Процедурния регламент няма суспензивно действие, искането следва да бъде отхвърлено.
Така мотивиран и на основание чл.166 ал.1 от АПК във връзка с чл. 68, § 4 във връзка с § 3 от Регламент (ЕС) 2024/1348, Административен съд София – град, първо отделение, 86-ти състав,
ОПРЕДЕЛИ:
ОТХВЪРЛЯ искането на М. Ш. Ш., с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., чрез адв. И. В. за спиране изпълнението на т.2 от Решение № 236Х/ 31.08.2026 г., издадено от интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет /ДАБ при МС/ до приключване на съдебното производство с влязъл в сила съдебен акт по адм. дело № 11215/2026 г. по описа на Административен съд – София-град.
Определението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.